

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 231.316 van 22 mei 2015
in de zaak A. 215.243/XIV-36.282**

In zake: Thierry STROOBANTS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Nathalie Brys
kantoor houdend te 9031 Drongen
Kroonprinsstraat 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5393HERKO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Sofie Cauwenberghs
kantoor houdend te 2440 Geel
Diestseweg 155
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 10 maart 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van “het politiecollege van de politiezone HERKO dd. 22 januari 2015 [...] waarbij aan verzoeker als tuchtsanctie het ontslag van ambtswege werd opgelegd”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 mei 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Nathalie Brys, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Sofie Cauwenberghs, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker was hoofdinspecteur van politie bij de politiezone Herko 5393.

3.2. Op 6 februari 2014 brengt de korpschef van de politiezone Leuven, de korpschef van de politiezone Herko op de hoogte van het volgende:

“Op 29 januari 2014 werd er door medewerkers van de politiezone Leuven twee processen-verbaal opgesteld ten laste van de heer Stroobants, personeelslid van de PZ Herko.

Het ambt van de procureur des Konings werd via de processen-verbaal LE.50.LC[...] en LE.45.LC[...] op de hoogte gebracht van mogelijk strafbare handelingen.

Ik zend u deze informatie over omdat de gebeurtenissen mogelijk ook tuchtrechtelijke vergrijpen inhouden.

[...]”.

3.3. Op 24 februari 2014 deelt de korpschef aan verzoeker mee dat hij toepassing wenst te maken van artikel 56, tweede lid van de wet van 13 mei 1999

‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet).

3.4. Met drie verschillende brieven van 3 maart 2014 brengt de procureur des Konings te Leuven de voorzitter van het politiecollege van de politiezone Herko op de hoogte van het volgende:

“Met het oog op gebeurlijk tuchtrechtelijk gevolg heb ik de eer u ter kennis te brengen dat een opsporingsonderzoek gevoerd wordt ten laste van hoofdinspecteur Thierry Stroobants wegens het ongeoorloofd gebruik van zijn dienstwapen en wegens het aantreffen van gelden die in beslag waren genomen in het kader van een ander strafonderzoek.

[...]”.

(eerste brief).

“Met het oog op gebeurlijk tuchtrechtelijk gevolg heb ik de eer u ter kennis te brengen dat een opsporingsonderzoek gevoerd werd ten laste van hoofdinspecteur Thierry Stroobants wegens vernieling of onbruikbaarmaking van andermans voertuig en inbreuken op de wapenwetgeving.

Op 29 januari 2014 stampte en sloeg de heer Stroobants tegen de ruit en de flank van een voertuig dat geparkeerd stond op de parking van het Davidsfonds te Leuven. Met zijn dienstwapen schoot hij vervolgens tweemaal naar het voertuig, waardoor de ruit van die auto verbrijzeld werd. Tijdens de huiszoeking die nadien bij de heer Stroobants werd uitgevoerd werden allerlei munitie en een telescopische wapenstok aangetroffen. Voor deze laatste feiten werd het dossier met notitienummer LE36.LC.[...] opgesteld, dat bij het dossier LE50.LC.[...] gevoegd werd.

Het opsporingsonderzoek werd afgerond en mijn ambt zal de bemiddeling in strafzaken opstarten.

[...]”.

(tweede brief).

“Met het oog op gebeurlijk tuchtrechtelijk gevolg heb ik de eer u ter kennis te brengen dat een opsporingsonderzoek gevoerd wordt ten laste van hoofdinspecteur Thierry Stroobants wegens inbreuken op de wet van 8 december 1992 inzake de verwerking van gegevens van de persoonlijke levenssfeer en wegens inbreuken op de wet van 8 augustus 1983 inzake het rijksregister van de natuurlijke personen

Tijdens de huiszoeking die plaats vond op 29 januari 2014 bij de heer Stroobants, naar aanleiding van de feiten vervat in de dossiers LE45.LC.[...] en LE50.LC.[...], waaromtrent ik een afzonderlijke aangifte deed, werden verscheidene documenten aangetroffen waaruit bleek dat de heer Stroobants geautomatiseerde gegevensbanken die hem ter beschikking werden gesteld van de PZ Herko en waartoe hij toegang had met het oog op het uitoefenen van zijn opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie, geraadpleegd had om privéredenen.

[...]”.

(derde brief).

3.5. Op 3 juli 2014 wordt het inleidend verslag ter kennis gebracht van verzoeker. De hogere tuchtoverheid deelt er haar voornemen in mee tot het opleggen van de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege met terugwerkende kracht.

Na verzoeker te hebben gehoord, formuleert de hogere tuchtoverheid het voorstel om verzoeker de zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege met terugwerkende kracht op te leggen en dit met ingang van de dag waarop de voorlopige schorsing inging.

Verzoeker dient een verzoek tot heroverweging in bij de Tuchtraad, die in zijn definitief advies van 13 januari 2015 voorstelt aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.6. Op 22 januari 2015 legt de hogere tuchtoverheid de zware tuchtstraf op van het ontslag van ambtswege.

Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“[...]

3. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

Met een schrijven van 6 februari 2014, ontvangen door de korpschef op 19 februari 2014 en dat aan het politiecollege ter kennis werd gebracht op 24 februari 2014, maakt de korpschef van de politiezone Leuven melding van feiten met betrekking tot het optreden van Hoofdinspecteur Thierry Stroobants, lid van de researchedienst van de politiezone HerKo.

In dit schrijven van 6 februari 2014 van de korpschef van de PZ Leuven wordt onder meer het volgende vermeld:

‘Op 29 januari 2014 werd er door medewerkers van de politiezone Leuven twee processen-verbaal opgesteld ten laste van de heer Stroobants, personeelslid van de PZ HerKo.

Het ambt van de Procureur des Konings werd via de processen-verbaal LE.50.LC.[...] en LE.45.LC.[...] op de hoogte gebracht van mogelijk strafbare handelingen.

Ik zend u deze informatie over omdat de gebeurtenissen mogelijk ook tuchtrechtelijke vergrijpen inhouden.

[...]

Op 28.01.2014 dronk HINP Stroobants 's avonds 2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 à 60°) van 4 cl terwijl hij zijn dienstwapen bij zich droeg. Voormelde feiten staan niet ter betwisting. Deze feiten werden door HINP

Stroobants erkend in zijn verklaring van 16 mei 2014 ten aanzien van de voorafgaandelijk onderzoeker.

Uit voormeld gegeven blijkt een schending van de beroepsplichten én een inbreuk op de waardigheid van het ambt.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat HINP Stroobants de toelating had om zijn dienstwapen bij zich te dragen.

Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur:

‘Op 29 januari 2014 stampte en sloeg de heer Stroobants tegen de ruit en de flank van een voertuig dat geparkeerd stond op de parking van het Davidsfonds te Leuven. Met zijn dienstwapen schoot hij vervolgens tweemaal naar het voertuig, waardoor de ruit van die auto verbrijzeld werd. Tijdens de huiszoeking die nadien bij de heer Stroobants werd uitgevoerd werd er allerlei munitie en een telescopische wapenstok aangetroffen. Voer deze laatste feiten werd het dossier met notitienummer LE36.LC[...] opgesteld, dat bij het dossier LE50.LC[...] gevoegd werd. (...)’

Uit voormeld gegeven blijkt dat HINP Stroobants zonder enige aanleiding - aangezien een geparkeerd voertuig daartoe geen aanleiding gegeven kan hebben - niet weinig geweld gebruikte, een voertuig ernstig beschadigde én dit zelfs met gebruik van zijn vuurwapen, een schending van de beroepsplichten én een inbreuk op de waardigheid van het ambt.

Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur:

‘Tijdens de huiszoeking die plaats vond op 29 januari 2014 bij de heer Stroobants, naar aanleiding van de feiten vervat in de dossiers (...) werden verscheidene documenten aangetroffen waaruit bleek dat de heer Stroobants geautomatiseerde gegevensbanken die hem ter beschikking werden gesteld van de PZ HerKo en waartoe hij toegang had met het oog op het uitvoeren van zijn opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie, geraadpleegd had om privéredenen.’

De uittreksels uit het rijksregister betroffen de ex en huidige partner van zijn ex-vrouw die hij beide opzocht. HINP Stroobants verklaarde bovendien de ex van zijn ex-vrouw en diens dochter nagekeken te hebben in de ANG doch hiervan niets afgeprint te hebben. Voormelde feiten staan niet ter betwisting. Deze feiten werden door HINP Stroobants erkend in zijn verklaring van 16 mei 2014 ten aanzien van de voorafgaandelijk onderzoeker.

Uit voormeld gegeven blijkt een schending van de beroepsplichten.

Er werd tijdens de huiszoeking een hoeveelheid munitie gevonden bij HINP Stroobants thuis, waarover in het verslag vermeld werd:

- 2 patronen gordels 7.62, zowel reële munitie als losse flodders. Hij zegt die munitie gratis gekregen te hebben van collega's toen hij nog bij de rijkswacht zat. (...)
- 9 mm: parabellum, allemaal reële munitie: een doos van 50 en 50 losse patronen. Hij zegt dat het enerzijds munitie betrof die hij indertijd, toen hij schietmonitor was bij de rijkswacht, meenam. De losse patronen zouden volgens hem ook afkomstig zijn van schietoefeningen in de zone, waar men zijn zakken vult met patronen om de laders te vullen en de overschot vergeet terug te leggen. Stroobants zegt dat die patronen allemaal in een doosje gelegd te hebben en ze vergeten binnen te brengen is, wat hij aan nalatigheid wijdt. Hij zegt dat er ook patronen bij zijn die hij te veel kreeg bij het uitdelen van dienstmunitie en dienstwapen.

Stroobants verklaart de fouten die hij gemaakt heeft te erkennen en zijn verantwoordelijkheid daarvoor te willen nemen. Hij benadrukt dat er geen enkel kwaad opzet of kwaadwillig inzicht was. Hij zegt nooit tot doel gehad te hebben om de stukken te misbruiken of er enig voordeel uit te halen. Hij beweert dat ook niet gedaan te hebben.

Uit voormeld gegeven blijkt een schending van de beroepsplichten.

Door de verbalisanten werden een aantal voorwerpen in beslag genomen dewelke toebehoren aan PZ HerKo waaronder 2 omslagen met geld, respectievelijk € 1.800,00 en € 1.000,00, een lijst dimona op naam van [...].

In opdracht van het parket zocht de korpschef op op welk dossier de geldsom betrekking had. In opdracht van de hogere tuchtoverheid verschaft de korpschef op 13.08.2014 de nodige toelichting.

Uit het verslag van verrichtingen van de korpschef van 19.05.2014 [...] blijkt dat nadat op 11 februari 2014 de voorwerpen dewelke PZ HerKo toebehoren overhandigd werden aan de korpschef, waaronder het geld, hij onderzocht in welk dossier dit geld in beslag genomen werd. Hij vermeldde in zijn nota van 19.06.2014:

“Naar aanleiding van de huiszoeking die de lokale politie van Leuven uitvoerde op het adres van Thierry Stroobants op 29/01/2014, wordt een som geld aangetroffen.

Samen met andere voorwerpen die de PZ Herko toebehoren, wordt deze geldsom volgens de richtlijnen van het parket, door de PZ Leuven aan mij, korpschef van de PZ Herko, overhandigd op datum van 12/02/2014.

Ik ga op 12/02/2014 bij de lokale recherche na in welk dossier dit geld in beslag genomen werd, teneinde te weten te komen wat er mee dient te gebeuren.

Het blijkt om een geldsom te gaan die tijdens een huiszoeking in het kader van dossier nummer LE.37.LC;[...]/2010 werd aangetroffen.

Een vergelijking is gedeeltelijk mogelijk tussen de serienummers van de in beslag genomen geldbiljetten en de geldbiljetten die zichtbaar zijn in het fotodossier van dossier nummer LE.37.LC.[...]/10. Ik stel vast dat er geen overeenstemming is tussen de teruggevonden geldsom tijdens de huiszoeking uitgevoerd bij Stroobants Thierry en de inbeslaggenomen geldsom tijdens de huiszoeking in het kader van het dossier nummer LE.37.LC.[...]/2010.

Op 12/02/2014 om 18.10 neem ik bijgevolg contact op met mevrouw Ann Decat, substitute PdK van en te Leuven om haar melding te maken van mijn vaststellingen. Zij draagt mij op om de inbeslaggenomen enveloppen met inhoud over te maken aan haar ambt en proces-verbaal op te stellen van mijn bevindingen.

Zo geschiedde. Dit proces-verbaal draagt de referentie [...]/14 dd 13/02/2014”

Na vergelijking van de serienummers van de geldbiljetten en de biljetten zichtbaar in een fotodossier, stelde de korpschef op 12 februari 2014 vast dat er geen overeenstemming is tussen de teruggevonden geldsom bij HINP Stroobants en de aanvankelijk inbeslaggenomen geldsom in het oorspronkelijk dossier. Van deze vaststelling werd een proces-verbaal opgesteld op 13 februari 2014.

Door toevoeging van voormelde nota's van de korpschef aan het tuchtdossier [...] werd door de tuchtoverheid geen gebruik gemaakt van gerechtelijke stukken.

In antwoord op de vragen van de Hogere Tuchtoverheid met betrekking tot voormelde geldsom zoals geformuleerd in de beslissing van 12.08.2014, antwoordde de korpschef dat het bewaren van inbeslaggenomen of in bewaring genomen gelden bij een verbalisant thuis uitgesloten is. Voorts antwoordde de korpschef dat het bedrag dat oorspronkelijk in beslag genomen werd niet vermeld werd door HINP Stroobants in zijn navolgend proces-verbaal doch dat uit de foto's van de open gespreide biljetten, dewelke aan het proces-verbaal toegevoegd werden, blijkt dat het aantal biljetten van € 20,00 groter was dan 10 terwijl bij HINP Stroobants slechts 10 biljetten van € 20,00 gevonden werden. Voorts werden de 2 biljetten van € 5,00 niet teruggevonden in de briefomslag bij HINP Stroobants. De uiteenzettingen in de memories namens HINP Stroobants zijn in strijd met de realiteit: er waren duidelijke regels en die dienden gevolgd te worden. Dat het verschil tussen de bedragen niet exact weergegeven kan worden is enkel en alleen te wijten aan het gegeven dat HINP Stroobants in zijn proces-verbaal niet het bedrag vermeldde.

Uit voormelde gegevens blijkt dat HINP Stroobants onrechtmatig in beslag/in bewaring genomen geld thuis bewaarde en dat door zijn toedoen geld ontbrak, een schending van de beroepsplichten én een inbreuk op de waardigheid van het ambt.

HINP werd voorlopig geschorst gelet op de ernst van de inbreuken.

Artikel 130 WGP bepaalt het volgende:

‘Het statuut van de politieambtenaren waarborgt hun integriteit. De politieambtenaren moeten elk misbruik bij hun optreden uitsluiten...’

Artikel 132 WGP bepaalt het volgende:

‘Het personeelslid vermijdt elke gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die het vervullen van de ambtsplichten in de weg kan staan of met de waardigheid van het ambt strijdig is...’

In casu werden de beroepsplichten en de waardigheid van het ambt door HINP Stroobants in één nacht tijd herhaaldelijk geschonden zoals blijkt uit het feitenrelaas.

4. Tenlastelegging

De Tuchtraad oordeelde correct dat aan HINP Stroobants de volgende feiten worden ten laste gelegd door de tuchtoverheid:

- o Op 28.01.2014 dronk HINP Stroobants 's avonds 2 glazen Martine Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 à 60°) van 4 cl terwijl hij zijn dienstwapen bij zich droeg. (Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat HINP Stroobants de toelating had om zijn dienstwapen bij zich te dragen).
- o In de nacht van 28 op 29 januari 2014 heeft HINP Stroobants vernielingen aangebracht aan andermans voertuig en heeft hij daarbij zijn dienstwapen onrechtmatig gebruikt.
- o Tijdens de huiszoeking die daarop volgde werd bij HINP Stroobants thuis een hoeveelheid munitie gevonden (inbreuken op de wapenwetgeving)
- o Er werd toen eveneens een geldsom teruggevonden bij HINP Stroobants thuis die voortkwam uit in beslag of in bewaring genomen gelden in een gerechtelijk dossier en er werd een gebrek aan overeenstemming vastgesteld tussen de aanvankelijk in beslag of in bewaring genomen geldsom in het oorspronkelijk dossier en de bij hem aangetroffen biljetten.
- o HINP Stroobants heeft opzoeken gedaan in het rijksregister en het ANG over de ex en huidige partner en diens dochter van zijn ex-vrouw waardoor hij de persoonlijke levenssfeer van deze personen schond.

5. Datum van kennisneming van de feiten

De feiten bedoeld in punt 3 werden, in de mate toen reeds gekend, aan het politiecollege ter kennis gebracht op datum van 29 januari 2014 en dit telefonisch door onze korpschef, verder toegelicht op de zitting van het politiecollege van 6 februari 2014 en bevestigd door het schrijven van 6 februari 2014 van de korpschef van de politiezone Leuven, ontvangen op 19 februari 2014 en aan het politiecollege overgemaakt op 24 februari 2014. De brieven vanwege het parket Leuven waren rechtstreeks gericht aan de voorzitter van het politiecollege.

Uit navraag bij het parket vernam de korpschef dat het mogelijk om zwaarwichtige feiten ging: het toebrengen van schade aan een privé-voertuig, het gebruik van zijn dienstwapen, het ontbreken van geld in een inbeslaggenomen/inbewaring genomen omslag dewelke aangetroffen werd bij HINP Stroobants thuis, het aantreffen van uittreksels uit de ANG-databank en het rijksregister bij HINP Stroobants thuis, het aantreffen van dienstmunitie bij HINP Stroobants thuis. Aangezien HINP Stroobants in bovenvermeld voertuig in verwarde toestand aangetroffen werd en hij verscheidene verwondingen vertoonde, waaronder een hersenschudding en de feiten slechts summier mondeling meegedeeld werden door het Parket, beschikte de tuchtoverheid door deze info nog niet over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens om een tuchtprocedure te starten.

Tot op heden werd er nog geen toelating verkregen tot inzage van het strafdossier. Machtiging hiertoe werd gevraagd op 11.02.2014 en 24.02.2014, waarna de Procureurs des Konings meedeelde dat van zodra het informatieonderzoek afgesloten kan worden, de korpschef geïnformeerd zal worden.

Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur dat een opsporingsonderzoek gevoerd wordt wegens het ongeoorloofd gebruik van zijn dienstwapen en wegens het aantreffen van gelden die in beslag waren genomen in het kader van een ander strafonderzoek.

Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur dat een opsporingsonderzoek gevoerd werd wegens vernieling of onbruikbaarmaking van andermans voertuig en inbreuken op de wapenwetgeving. Vermeld werd:

‘Op 29 januari 2014 stampte en sloeg de heer Stroobants tegen de ruit en de flank van een voertuig dat geparkeerd stond op de parking van het Davidsfonds te Leuven. Met zijn dienstwapen schoot hij vervolgens tweemaal naar het voertuig, waardoor de ruit van die auto verbrijzeld werd. Tijdens de huiszoeking die nadien bij de heer Stroobants werd uitgevoerd werd er allerlei munitie en een telescopische wapenstok aangetroffen. Voor deze laatste feiten werd het dossier met notitienummer LE36LC[...] opgesteld, dat bij het dossier LE50.LC[...] gevoegd werd.

Het opsporingsonderzoek werd afgerond en mijn ambt zal de bemiddeling in strafzaken opstarten.

Ik houd u verder op de hoogte van de verdere gevolgvlerening in deze zaak.’

Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur dat een opsporingsonderzoek gevoerd wordt wegens inbreuken op de wet van 8 december 1992 inzake de verwerking van gegevens van de persoonlijke levenssfeer en wegens inbreuken op de wet van 8 augustus 1983 inzake het rijksregister van de natuurlijke personen. Vermeld werd:

‘Tijdens de huiszoeking die plaats vond op 29 januari 2014 bij de heer Stroobants, naar aanleiding van de feiten vervat in de dossiers (...) werden verscheidene documenten aangetroffen waaruit bleek dat de heer Stroobants geautomatiseerde gegevensbanken die hem ter beschikking werden gesteld van de PZ HerKo en waartoe hij toegang had met het oog op het uitvoeren van zijn opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie, geraadpleegd had om privéredenen.’

Bij schrijven van 30.04.2014 verzocht de korpschef het Parket opnieuw om inzage in de strafdossiers met refertes eindigend op [...].

Bij schrijven van 9.05.2014 meldde de Procureur dat zodra het informatieonderzoek afgerond kan worden, de korpschef geïnformeerd zal worden.

Bij schrijven van 24.02.2014 werd door de korpschef aan HINP Stroobants zijn beslissing betekend om toepassing te maken van artikel 56, tweede lid Tuchtwet gelet op voormelde opsporingsonderzoeken.

De voorafgaand onderzoeker, commissaris N.B., aangewezen bij besluit van de korpschef van 14.03.2014, stelde op 27.05.2014 een uitvoerig gemotiveerd verslag van onderzoek op ter attentie van de korpschef, waarvan het PC kennis nam op 19.06.2014.

27.05.2014 is de datum dewelke in aanmerking genomen dient te worden als datum waarop de tuchtoverheid kennis kreeg van de feiten dewelke blijken uit het verslag van onderzoek. Na kennisname van het verslag van onderzoek beschikte de tuchtoverheid over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens om een tuchtprocedure op te starten met betrekking tot volgende feiten:

- Op 28.01.2014 dronk HINP Stroobants 's avonds 2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 à 60°) van 4 cl terwijl hij zijn dienstwapen bij zich droeg. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat HINP Stroobants de toelating had om zijn dienstwapen bij zich te dragen.

- De uittreksels uit het rijksregister betroffen de ex en huidige partner van zijn ex- vrouw die hij beide opzocht. HINP Stroobants verklaarde bovendien de ex van zijn ex-vrouw en diens dochter nagekeken te hebben in de ANG.
- Er werd tijdens de huiszoeking een hoeveelheid munitie gevonden bij HINP Stroobants thuis.

De tijdstippen - andere dan deze van het verslag van onderzoek - waarop de tuchtoverheid over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikte om een tuchtprocedure op te starten, zijn de volgende:

- 12 februari 2014: vaststelling van gebrek aan overeenstemming tussen de teruggevonden geldsom bij HINP Stroobants en de aanvankelijk inbeslaggenomen geldsom in het oorspronkelijk dossier.
- Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur dat een opsporingsonderzoek gevoerd werd wegens vernieling of onbruikbaarmaking van andermans voertuig en inbreuken op de wapenwetgeving. Vermeld werd:

‘Op 29 januari 2014 stampte en sloeg de heer Stroobants tegen de ruit en de flank van een voertuig dat geparkeerd stond op de parking van het Davidsfonds te Leuven. Met zijn dienstwapen schoot hij vervolgens tweemaal naar het voertuig, waardoor de ruit van die auto verbrijzeld werd. Tijdens de huiszoeking die nadien bij de heer Stroobants werd uitgevoerd werd er allerlei munitie en een telescopische wapenstok aangetroffen. Voor deze laatste feiten werd het dossier met notitienummer LE36.LC.[...] opgesteld, dat bij het dossier LE50.LC[...] gevoegd werd.’

- Bij schrijven van 3.03.2014 met referte eindigend op [...] meldde de Procureur dat een opsporingsonderzoek gevoerd wordt wegens inbreuken op de wet van 8 december 1992 inzake de verwerking van gegevens van de persoonlijke levenssfeer en wegens inbreuken op de wet van 8 augustus 1983 inzake het rijksregister van de natuurlijke personen. Vermeld werd:

‘Tijdens de huiszoeking die plaats vond op 29 januari 2014 bij de heer Stroobants, naar aanleiding van de feiten vervat in de dossiers (...) werden verscheidene documenten aangetroffen waaruit bleek dat de heer Stroobants geautomatiseerde gegevensbanken die hem ter beschikking werden gesteld van de PZ HerKo en waartoe hij toegang had met het oog op het uitvoeren van zijn opdrachten van bestuurlijke en gerechtelijke politie, geraadpleegd had om privéredenen.’

6. Bewijs van de feiten

De Tuchtraad concludeerde als volgt.

Het is niet ernstig betwistbaar dat HINP Stroobants in de vroege morgen van 29 januari 2014 met zijn dienstwapen vuurde op een geparkeerd voertuig en zonder reden stampte en sloeg tegen de flank van dit voertuig. HINP Stroobants had zwaar gedronken en stelt dat hij zich van de feiten die werden vastgelegd in de processen-verbaal niets herinnert. Hij betwist niet dat de feiten plaatsvonden.

Tijdens de huiszoeking uitgevoerd ten gevolge van deze feiten werd vastgesteld dat HINP Stroobants binnen het kader van privé-aangelegenheden het rijksregister en het ANG had geraadpleegd. Binnen het kader van dezelfde huiszoeking werd bij hem munitie aangetroffen evenals bepaalde voorwerpen en een geldsom die voortkwam uit een gerechtelijk onderzoek.

HINP Stroobants gaf de feiten toe in zijn verhoor van 16 mei 2014. Ook kan uit de bemiddeling in strafzaken worden afgeleid dat HINP Stroobants de feiten die het voorwerp uitmaken van deze bemiddeling heeft toegegeven.

De andere feiten werden door materiële vaststellingen onbetwistbaar vastgesteld.

Alzo kwam de Tuchtraad tot dezelfde conclusie als de tuchtoverheid.

Wij menen dat de feiten vaststaan zoals hoger gemotiveerd.

De informatie waarover de tuchtoverheid beschikte, volstond om de tuchtprocedure op te starten. Meer nog, aangezien de tuchtoverheid over de nodige informatie

beschikte, kon zij niet langer het strafonderzoek afwachten zonder het risico te lopen dat de redelijke termijn geschonden zou worden. Ook wat de nacht van 29.01.2014 betreft, beschikt de tuchtoverheid over voldoende informatie: HINP Stroobants dronk op 28.01.2014 's avonds de vermelde grote hoeveelheden alcohol terwijl hij zijn dienstwapen bij zich droeg en gebruikte 's nachts zijn dienstwapen en stampte en sloeg tegen de ruit en de flank van een voertuig zoals vermeld in het schrijven van de Procureur van 3.03.2014. Voor de feiten van deze nacht (opzettelijke vernielingen en inbreuken op de wapenwetgeving) stelde ook de Procureur vast dat er schuld was in hoofde van HINP Stroobants. Bij gebreke aan schuld, zou immers geen strafbemiddeling opgestart worden.

Ondanks herhaald verzoek mocht nog geen inzage in het strafdossier bekomen worden, doch dit belet niet dat de tuchtoverheid, die over de nodige informatie beschikte zoals blijkt uit het dossier, diende te handelen teneinde het risico te vermijden dat door het afwachten van het strafonderzoek met betrekking tot de diverse inbreuken (waarvan slechts voor enkele voor strafbemiddeling geopteerd werd), de redelijke termijn geschonden zou worden.

In het kader van het voorafgaandelijk onderzoek was het niet aangewezen de verbalisanten van PZ Leuven te ondervragen teneinde te vermijden te interfereren in het strafdossier en te vermijden dat aan de verbalisanten gevraagd zou worden om informatie te verschaffen waarvan de procureur het niet aangewezen achtte dat deze reeds meegedeeld werd gelet op het gebrek aan toestemming tot inzage in het strafdossier.

Kortom, de beschikbare informatie volstond, eigen verder onderzoek was niet aangewezen en passief afwachten impliceerde het risico tot schending van de redelijke termijn.

7. Toerekening van de feiten

De Tuchtraad concludeerde dat de feiten aan HINP Stroobants toegerekend dienen te worden.

De Tuchtraad motiveerde onder meer dat HINP Stroobants volkomen in gebreke blijft om aan te tonen dat hij het overmatig alcoholgebruik terwijl hij drager was van een dienstwapen niet kon voorkomen. Hij bracht zichzelf in een toestand die naar hij voorhoudt een kortsluiting veroorzaakte waardoor hij de controle kwijtraakte van zijn handelen. Aangezien hij zichzelf in deze toestand heeft gebracht door een onredelijke hoeveelheid alcoholische dranken te absorberen, kan hij de tijdelijke beneveling van zijn bewustzijn niet als een verschoningsgrond inroepen voor de onrechtmatige daden die hij tijdens deze periode pleegde omdat hijzelf wetens en willens, zonder dat daartoe enige dwang op hem werd uitgeoefend, de alcohol consumeerde die dit gedrag mogelijk maakte.

Daarbij komt dat hij zijn dienstwapen droeg en hij onmogelijk kan voorhouden dat hij niet wist dat een overmatig alcoholgebruik het bewustzijn in meerdere of mindere mate kan benevelen.

Hij betwist niet dat hij de richtlijnen mbt het bewaren van gelden kende. Toch heeft hij deze richtlijnen miskend zonder daar iemand van te verwittigen.

Ook wordt niet ernstig betwist dat HINP Stroobants wist dat hij zonder daartoe over een vergunning te beschikken thuis niet de daar aangetroffen munitie mocht bewaren.

Evenmin wordt betwist dat HINP Stroobants wist dat hij noch het rijksregister, noch de politiedatabanken mocht gebruiken voor privéaangelegenheden.

De feiten dienen aan HINP Stroobants te worden toegerekend.

Alzo kwam de Tuchtraad tot dezelfde conclusie als de tuchtoverheid.

Wij menen dat de feiten HINP Stroobants toegerekend kunnen worden.

Namens HINP Stroobants werd tijdens de hoorzitting geargumenteed dat er sprake zou kunnen zijn van een verschoningsgrond. Zulks is in casu niet het geval. Bij hun theoretische uiteenzetting gingen de verdedigers van HINP Stroobants voorbij aan het

gegeven dat in casu het drankgebruik van 28 januari 2014 de oorzaak, zoniet minstens een belangrijke oorzaak was van de tuchtfacten gepleegd in de nacht van 28 op 29 januari 2014. Zulks blijkt ook uit de verklaring van de arbeidsgeneesheer waarnaar HINP Stroobants verwees. Deze zou gesteld hebben dat hij een kortsluiting gekregen zou kunnen hebben te wijten aan een overmaat aan persoonlijke problemen, professionele problemen, in combinatie met het eenmalige drankgebruik. HINP Stroobants dronk op 28.01.2014 's avonds 2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 à 60°).

Terecht verwijst de verdediging van HINP Stroobants naar vaste cassatierechtspraak waaruit blijkt dat overmacht slechts kan voortvloeien uit een van de wil van de beklaagde onafhankelijke omstandigheid, welke die noch heeft kunnen voorzien, noch heeft kunnen voorkomen. Met andere woorden, zo werd correct geconcludeerd in voormelde memorie: de vrije wil moet volledig uitgeschakeld zijn. Zulks was in casu niet het geval.

HINP Stroobants maakte ten aanzien van de korpsleiding geen melding van problemen dewelke zouden kunnen wijzen op een nakende kortsluiting. Integendeel, HINP Stroobants was een goed functionerende medewerker die zich omwille van concrete omstandigheden recent bedreigd voelde, reden waarom hij conform zijn verzoek de toelating kreeg van de korpschef om zijn dienstwapen te dragen op een discrete wijze van 16.01.2014 tot en met 15.02.2014, waarna hij op 28 januari 2014 willens en wetens voormelde hoeveelheden alcohol dronk terwijl hij zijn dienstwapen bij zich had. Ook voor de gebeurtenissen in de nacht van 28-29.01.2014 is er derhalve geen verschoningsgrond gelet op het gegeven dat het drinken van alcohol de oorzaak, zoniet een belangrijke oorzaak was.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat het drinken van alcohol manifest niet ingegeven werd door problemen, doch gebeurde in aanwezigheid van vrienden ter gelegenheid van een etentje voor het plannen van een reis.

Voormelde gegevens indachtig is er geen verschoningsgrond, noch voor de tuchtfacten gepleegd in de nacht van 28 op 29 januari 2014 noch voor de andere tuchtfacten.

8. De facten maken een tuchtvergriep uit

Art. 3 Tuchtwet luidt als volgt: 'Elke handeling of gedraging, zelfs buiten de uitoefening van het ambt, die een tekortkoming aan de beroepsplichten uitmaakt of die van die aard is de waardigheid van het ambt in het gedrang te brengen, is een tuchtvergriep en kan aanleiding geven tot het opleggen van een tuchtstraf.'

Door de handelingen dewelke HINP Stroobants ten laste gelegd werden, schoot hij tekort aan zijn beroepsplichten én bracht hij de waardigheid van het ambt in het gedrang.

[...]

De Tuchtraad verwees naar de motieven van de hogere tuchtoverheid en naar het deskundig verslag van de inspecteur-generaal waaraan niets dient te worden toegevoegd, zo concludeerde de Tuchtraad, waarna de Tuchtraad besloot dat de facten het volgend tuchtvergriep uitmaken:

Thierry Stroobants heeft als HINP van de lokale politie zijn beroepsplichten miskend en de waardigheid van het ambt geschaad door:

Buiten dienst in de nacht van 28 op 29 januari 2014:

- Grote hoeveelheden alcohol te drinken (2 glazen Martini brut, 4 glazen rode wijn, 4 glazen Whisky (50 a 60°) terwijl hij zijn dienstwapen droeg
- In beschoonen toestand vernielingen aan te brengen aan een voertuig en zijn dienstwapen onrechtmatig te gebruiken.

In dienst en buiten dienst:

- De regels aangaande het bewaren van in beslag of in bewaring genomen geldsommen niet te volgen waardoor een deel van het bedrag werd vervangen

- Voor private doeleinden opzoeken te doen in het Rijksregister en het ANG over de ex en huidige partner en diens dochter van zijn ex-vrouw waardoor hij de persoonlijke levenssfeer van deze personen schond
- Thuis zonder dat hij daartoe een vergunning had een hoeveelheid munitie te bewaren

Het geheel van deze feiten maakt een zeer ernstig tuchtvergrijp uit, zo concludeerde de Tuchtraad terecht.

Alzo kwam de Tuchtraad tot dezelfde conclusie als de tuchtoverheid.

9. Beslissing zware tuchtstraf - motivering strafmaat

Gelet op de bepalingen van de Wet van 13 mei 1999, inzonderheid op de artikelen 2, 3, 5, 38 tot 38sexies

Gelet op de feitelijke elementen in het dossier.

Gelet op de analyse van de memorie van 12 augustus 2014 en van 19 augustus 2014.

Gelet op de uiteenzettingen ter gelegenheid van de hoorzittingen.

Aangezien wij menen dat de feiten vaststaan, dat ze HINP Stroobants kunnen worden toegerekend en dat ze een zeer ernstig tuchtvergrijp uitmaken en een zware tuchtstraf vereisen.

Uit het onderzoeksverslag blijkt dat HINP Stroobants een blanco blad der tuchtstraffen heeft en dat zijn laatste evaluatie de eindvermelding 'goed' kreeg. HINP Stroobants argumenteerde in zijn verweer dat er geen enkel kwaad opzet was of kwaadwillig inzicht was, dat hij nooit tot doel had om de stukken te misbruiken of er enig voordeel uit te halen.

Evenwel, voormelde inbreuken zijn dermate ernstig dat HINP Stroobants niet langer van de hogere tuchtoverheid het vertrouwen geniet dat nodig is voor het voortzetten van de dienstrelatie. De grenzen van het aanvaardbare werden door HINP Stroobants manifest overschreden. Een politieambtenaar dewelke dergelijke feiten pleegt verliest alle vertrouwen bij de hogere tuchtoverheid en bij de burger. Een gelegitimeerd wantrouwen ten aanzien van een politieagent hypothekeert de goede werking van de politieorganisatie. Alle positieve elementen dewelke aangehaald worden motiveren waarom niet overgegaan werd tot het voorstel tot afzetting, doch geenszins kunnen deze motiveren dat HINP Stroobants verder deel zou kunnen uitmaken van de organisatie.

Een gelegitimeerd vertrouwen is een noodzakelijke voorwaarde voor een goede werking van een politie-organisatie. HINP Stroobants vormt geen rots in de branding meer zoals van een politieambtenaar verwacht mag worden, doch geeft door voormelde feiten, inzonderheid, doch niet uitsluitend:

- het drinken van grote hoeveelheden alcohol (2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 à 60°) van 4 cl) terwijl het dienstwapen gedragen wordt
- de gewelddaden waaraan hij zich schuldig maakte, inzonderheid het onrechtmatig gebruik van het dienstwapen, in beschonken toestand zelfs
- het niet opvolgen van de regels aangaande het bewaren van in beslag/in bewaring genomen geld en het door zijn toedoen verdwijnen van in beslag/in bewaring genomen geld aan een veiligheidsrisico te vormen, wat niet getolereerd kan worden in een politieorganisatie.

Voormelde drie inbreuken, waarvan de twee laatste elk tweeledig, zijn dermate ernstig dat elke inbreuk op zich leidt tot de conclusie dat na dergelijke inbreuk er voor HINP Stroobants geen toekomst is bij de politie.

Voormelde inbreuken elk op zich, a fortiori tezamen, a fortiori het geheel der feiten zoals vermeld onder punt 3, leiden tot het verlies aan vertrouwen in HINP Stroobants zodat het ontslag de enige gepaste sanctie is.

Dat het Openbaar Ministerie voor enkele feiten (opzettelijke vernielingen en inbreuken op de wapenwetgeving) een strafbemiddeling opstartte (dewelke nog

herroepen kan worden) en dat de externe dienst voor preventie reeds melding maakte van een reïntegratiegesprek bij opnieuw aanvangen van het werk, belet niet dat voormelde beoordelingen, gericht op de reïntegratie op geen enkele wijze afbreuk doen aan de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de hogere tuchtoverheid, die een grote verantwoordelijkheid draagt om te oordelen of na het vaststaan van voormelde feiten in hoofde van HINP Stroobants deze al dan niet nog kan functioneren als politieman. Zoals uitvoerig gemotiveerd heeft HINP Stroobants gelet op de ernst van de feiten het noodzakelijke vertrouwen verloren zodat er voor HINP Stroobants geen toekomst meer is bij de politiezone.

De Inspecteur-generaal concludeerde terecht als volgt.

Van een politieambtenaar mag verwacht worden dat hij op elk moment voldoende controle heeft over zichzelf. Een kwaliteit van een politieambtenaar is dat hij moet kunnen blijven helder denk en professioneel reageren, zelfs als hij onder druk staat. Zelfbeheersing is immers een basiscompetentie die reeds deel uitmaakt van de competenties die bij aanwerving worden afgetoetst.

Er is gezondigd tegen elk principe van het gebruik van geweld, ook al was het in dit specifieke geval niet gericht tegen personen. Dit op elke mogelijke wijze flagrant negeren is reden om te besluiten dat HINP Stroobants niet in een politieorganisatie thuishoort. De feiten tonen immers aan dat HINP Stroobants hiertoe niet geschikt is. Het is niet verantwoord hem in de organisatie te laten die in onze maatschappij het monopolie heeft op geweld. Geen enkele burger die kennis zou hebben van de feiten, noch de overheid, kan nog enig vertrouwen hebben in het functioneren van HINP Stroobants, zo concludeerde de inspecteur-generaal terecht.

Met betrekking tot het geld dat HINP Stroobants in zijn bezit had, concludeerde de inspecteur-generaal terecht dat gezien de periode waarin HINP Stroobants het geld in zijn bezit had, niet meer gezegd kan worden dat dit geen inbeslagname was. De richtlijnen met betrekking tot neerlegging van stukken zijn duidelijk en werden genegeerd. Het op dergelijke manifeste wijze negeren van de regelgeving kan niet getolereerd worden. Het toont aan dat HINP Stroobants een eigen visie had en invulling gaf aan werken in een organisatie waar structuur, orde, maar ook transparantie en duidelijkheid primordiaal zijn. Het ene zorgt voor een goede werking van de politiediensten, het andere voor het noodzakelijke vertrouwen dat de politie moet krijgen van de bevolking door haar correcte optreden.

De Inspecteur-generaal concludeerde terecht dat de lat van de tuchtoverheid voor een terugkeer in de politieorganisatie hoger ligt dan wat kan gelden voor een re-integratie in de maatschappij. Zelfs het feit dat de strafbemiddeling met goed gevolg doorlopen wordt hoeft hieraan niets te veranderen, aldus de Inspecteur-generaal.

Vervolgens argumenteerde de Inspecteur-generaal met betrekking tot de mogelijke terugvorderingen van wedde op basis van artikel 65 van de Tuchtwet als volgt:

[...]

De Tuchtraad verwees in haar definitief advies naar de omstandige analyse van de Inspecteur-generaal en treedt deze bij.

De Tuchtraad voegde er aan toe dat het ontslag van ambtswege slechts gerechtvaardigd is als de feiten hebben geleid tot een onherroepelijke vertrouwensbreuk tussen de politieambtenaar en de overheid.

De tuchtoverheid beschikt over de discretionaire bevoegdheid om te oordelen of HINP Stroobants, die dergelijke feiten pleegde, nog als politieman kan functioneren.

Zoals hoger gemotiveerd zijn de inbreuken dermate ernstig dat HINP Stroobants niet langer van de hogere tuchtoverheid het vertrouwen geniet dat nodig is voor het voortzetten van de dienstrelatie.

De Tuchtraad merkte op dat de overweging van de overheid die voorhoudt dat de goede werking van de politieorganisatie vereist dat een politieman een rots in de branding moet zijn en dat door het geheel van de feiten HINP Stroobants aangeeft dat

hij geen rots in de branding is maar een veiligheidsrisico vormt dat niet kan getolereerd worden in een politieorganisatie waardoor een gelegitimeerd wantrouwen ontstaat bij de burger, voor zover deze op de hoogte is van de feiten en bij de overheid, niet onredelijk is.

De Tuchtraad concludeerde dat aangezien de vertrouwensbreuk onherroepelijk is en het geschokte vertrouwen dat deze vertrouwensbreuk rechtvaardigt redelijk is gelet op de ernst van het geheel van de feiten, het ontslag van ambtswege de lichtste straf is die mogelijk kan worden opgelegd, ongeacht de zware sociale gevolgen die dergelijke verwijdering uit het korps voor HINP Stroobants en zijn familie betekenen.

De Tuchtraad adviseerde dat de ten laste gelegde feiten zoals omschreven in punt 5.2 van het definitief advies van de Tuchtraad bewezen zijn en aan HINP Stroobants dienen te worden toegerekend. Deze feiten werden uit het verslag van de Tuchtraad overgenomen in de tenlastelegging, zijnde punt 4 van deze beslissing.

De Tuchtraad besliste dat de feiten de in 5.5 definitief verslag Tuchtraad nader omschreven tuchtinbreuk uitmaken in de zin van artikel 3 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten. Deze tuchtinbreuken werden overgenomen onder punt 8 van deze beslissing.

De Tuchtraad concludeerde:

‘dat de door de hogere tuchtoverheid voorgestelde zware tuchtstraf van ‘het ontslag van ambtswege’ de tuchtstraf is die zich opdringt wegens het onherroepelijk geschonden vertrouwen.’

In zijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid en na geheime stemming werd unaniem besloten om conform het advies van de tuchtraad HINP Stroobants de volgende zware tuchtstraf op te leggen: ontslag van ambtswege.

[...]”

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker voert de schending aan van “de zorgvuldigheidsverplichting bij de feitenvinding, schending van de rechten van verdediging” en van het vermoeden van onschuld. Na voorafgaand te hebben gesteld dat vermits de tuchtstraf werd opgelegd voor alle erin vermelde feiten en twee ervan ten onrechte als bewezen werden aangenomen, dit de onwettigheid van de gehele tuchtstraf met zich meebrengt, onderscheidt hij twee middelonderdelen.

Eerste onderdeel

In een eerste onderdeel uit verzoeker kritiek op het bewezen zijn van de feiten zoals die gebeurden in de nacht van 28 op 29 januari 2014. Hij zet uiteen dat hij steeds argumenteerde dat hij aan geheugenverlies lijdt en geen verklaring kan geven voor deze feiten, waarbij dit geheugenverlies diverse oorzaken kan hebben. Hij stelt dat hij zich in zijn verweer beriep op overmacht (art. 71 van het Strafwetboek), zijnde “een kortsluiting” of een aanval door een derde. Dat de eerste overmachtsgrond (de “kortsluiting”) niet nader werd onderzocht door de tuchtoverheid, kan verzoeker begrijpen daar een dergelijk gegeven inderdaad moeilijk aantoonbaar is. Dat evenwel de tweede mogelijkheid - een aanval door een derde - niet verder werd onderzocht en dat de stukken die verzoekers stelling ondersteunen niet aan het dossier werden toegevoegd, dient evenwel volgens verzoeker als onzorgvuldig te worden beschouwd. Te dezen voert verzoeker aan dat de elementen die hij aanvoert, zich in het strafdossier bevinden. Niet alleen de vaststellingen door de verbalisanten bij het aantreffen van verzoeker, maar tevens de vaststellingen door zijn arts van zijn verwondingen zouden een totaal ander licht op de feiten kunnen werpen. Verzoeker stelt dat hij het slachtoffer was van een aanval, hierdoor een hersenschudding opliep en daardoor

gedesoriënteerd was, wat tot gevolg kan hebben gehad “dat hij in paniek trachtte te vluchten door zich toegang tot een voertuig te proberen verschaffen.” Minstens diende de overheid deze omstandigheid te evalueren als een verzachtende omstandigheid. Verzoeker betoogt dat zonder inzage in het strafonderzoek uiteraard geen dergelijk onderzoek kon gebeuren naar de aangevoerde verschonings- of verzachtende omstandigheid. De objectieve gegevens waarop de tuchtoverheid zich kon baseren om de feiten bewezen en toerekenbaar te beschouwen zijn te summier om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd. Volgens verzoeker zijn de enige verzamelde gegevens die welke blijken uit de brief van 3 maart 2014 van het parket van de procureur des Konings aan de voorzitter van het politiecollege en uit een telefonisch onderhoud tussen de korpschefs van de politiezones Herko en Leuven, waarbij dit onderhoud zou zijn bevestigd in een “brief van 19 februari 2014” die zich volgens verzoeker niet in het tuchtdossier bevindt. Voor het overige werd verzoeker ondervraagd omtrent deze feiten in het voorafgaand onderzoek waarin hij weliswaar erkende dat hij met zijn dienstwapen een voertuig beschadigde, maar waarbij hij zich ook beriep op een verschoningsgrond. Verzoeker concludeert dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de tuchtoverheid een “eigen onderzoek” heeft gevoerd naar de feiten en dat zij zich tevreden stelde met de summiere omschrijving van de feiten door het parket van de procureur des Konings.

Voorts acht verzoeker het vermoeden van onschuld geschonden doordat “op haast onmerkbaar wijze [...] daarenboven subjectieve gevolgtrekkingen in het dossier [blijken] te sluipen, gevolgtrekkingen die niet op enige objectieve vaststelling, noch op bekentenissen zijn gebaseerd.” Zo verwijst hij naar verschillende stukken en naar de bestreden beslissing waarin er sprake is van “in beschooten toestand” en waarbij een verband wordt gelegd tussen zijn alcoholgebruik van de vorige avond en zijn geheugenverlies. Volgens verzoeker is “het uiteraard niet omdat [hij] de avond voordien stevig had gedronken (hetgeen enkel blijkt uit zijn eigen verklaring doch niet uit enige informatie van het parket) dat de oorzaak van de feiten (om 07.00 uur ’s ochtends) zou te wijten zijn aan het drinken van alcohol. Nergens in het dossier is sprake van het feit dat verzoeker

dronken zou zijn teruggevonden in het voertuig” en evenmin werd een proces-verbaal wegens openbare dronkenschap opgesteld. Wel wordt gesteld dat verzoeker verward was en een hersenschudding had.

Daarenboven getuigt volgens verzoeker de overheid van een weinig consequente houding. In de eerste plaats blijkt dat de korpschef zelf was overtuigd van de noodzaak van het inzien van het strafdossier ten einde te voldoen aan de verplichting tot zorgvuldige samenstelling en feitenvinding in het tuchtdossier, hetgeen blijkt uit zijn brief aan het parket en uit de mededeling aan verzoeker dat hij toepassing wenst te maken van artikel 56, tweede lid van de tuchtwet.

Vervolgens voert verzoeker inzake het vermoeden van onschuld aan, dat dit blijkt uit het feit dat de tuchtoverheid een juridisch verkeerde interpretatie geeft aan de melding van de procureur des Konings “dat de strafbemiddeling zal worden opgestart”. Zolang dat de strafbemiddeling niet met succes is beëindigd, is er evenwel geen sprake van een “vaststaande schuld”, zodat het louter melden dat “strafbemiddeling zal worden opgestart”, de vaststelling “dat er schuld is” niet kan ondersteunen. Verzoeker stelt dat volgens de tuchtoverheid het opstarten van strafbemiddeling impliceert dat verzoeker de feiten heeft toegegeven zodat verder onderzoek niet meer nodig is, wat pertinent onjuist is. De bekentenis is niet onontbeerlijk voor de keuze van strafbemiddeling. Evenmin is het zich beroepen op een rechtvaardigingsgrond geen beletsel om zich akkoord te verklaren met strafbemiddeling. Verzoeker besluit dat het feit dat verzoeker heeft erkend dat de feiten hebben plaatsgevonden, niet impliceert dat hij afstand deed van de ingeroepen verschoningsgrond. De redenering van de tuchtoverheid schendt volgens verzoeker aldus het vermoeden van onschuld.

Tot slot is het verwijzen van de tuchtoverheid naar het mogelijks verstrijken van de “redelijke termijn” om te oordelen dat zij de inzage van het strafdossier niet zal afwachten, een drogreden: de termijn gedurende welke de tuchtvordering is geschorst, kan niet in aanmerking worden genomen voor de

beoordeling van het redelijk karakter van de termijn van de tuchtprocedure. Evenmin is het excuus om de verbalisanten niet te ondervragen als getuigen, louter ingegeven door de wens de waarheid niet te willen achterhalen. Het dossier was immers afgesloten en in een afgesloten dossier kan niet worden geïnterfereerd.

Tweede onderdeel

Het tweede onderdeel heeft betrekking op het bewezen zijn van het aan verzoeker ten laste gelegde feit dat door zijn toedoen een geldsom is verdwenen. Verzoeker betoogt dat hij steeds heeft ontkend dat hij de in bewaring genomen gelden zou hebben verduisterd. Het niet-voegen van het oorspronkelijk proces-verbaal uit het dossier waarin de gelden in bewaring werden genomen, sluit volgens verzoeker uit dat hij zich nuttig en behoorlijk kan verdedigen. Dat er bovendien een proces-verbaal werd opgesteld wegens “het aantreffen van in beslag genomen gelden” en dat er een opsporingsonderzoek aanhangig was, houdt in dat de tuchtoverheid niet zorgvuldig en met kennis van zaken kon oordelen dat verzoeker geld heeft doen verdwijnen zonder de vaststelling van het strafonderzoek af te wachten.

Het eigen onderzoek van de tuchtoverheid bewijst niet dat verzoeker gelden heeft doen verdwijnen. Uit de door de korpschef aan de tuchtoverheid meegedeelde informatie kan maximaal worden afgeleid dat een deel van het bedrag zou zijn vervangen door andere coupures, maar nergens staat in zijn verslag te lezen dat er een deel van het geld zou zijn verdwenen. Volgens verzoeker is er een groot verschil tussen “het vervangen” en het “doen verdwijnen” van een bedrag. Verzoeker merkt tot slot nog op dat hij heeft vernomen dat het dossier werd geseponeerd bij gebrek aan bewijs.

6. De verwerende partij betoogt in haar nota dat, zoals expliciet is vermeld in de bestreden beslissing, “de drie vermelde inbreuken dermate ernstig zijn dat elke inbreuk op zich leidt tot de conclusie dat na dergelijke inbreuk er voor [verzoeker] geen plaats meer is bij de politie.” Hieruit leidt zij af dat bij het

vaststaan van minstens één der feiten - wat volgens haar onbetwistbaar het geval is - “de motivering van de overige feiten een overvloedige motivering” is en dat argumenten met betrekking tot een overvloedige motivering geen belang hebben.

Beoordeling

Vooraf

7. De bestreden beslissing stelt in de rubriek betreffende de motivering van de strafmaat, het volgende:

“Een gelegitimeerd vertrouwen is een noodzakelijke voorwaarde voor een goede werking van een politie-organisatie. HINP Stroobants vormt geen rots in de branding meer zoals van een politieambtenaar verwacht mag worden, doch geeft door voormelde feiten, inzonderheid, doch niet uitsluitend:

- het drinken van grote hoeveelheden alcohol (2 glazen Martini Brut, 4 glazen rode wijn en 4 glazen Whisky (50 a 60°) van 4 cl) terwijl het dienstwapen gedragen wordt

- de gewelddaden waaraan hij zich schuldig maakte, inzonderheid het onrechtmatig gebruik van het dienstwapen, in beschooten toestand zelfs

- het niet opvolgen van de regels aangaande het bewaren van in beslag/in bewaring genomen geld en het door zijn toedoen verdwijnen van in beslag/in bewaring genomen geld

aan een veiligheidsrisico te vormen, wat niet getolereerd kan worden in een politieorganisatie.

Voormelde drie inbreuken, waarvan de twee laatste elk tweeledig, zijn dermate ernstig dat elke inbreuk op zich leidt tot de conclusie dat na dergelijke inbreuk er voor HINP Stroobants geen toekomst is bij de politie.

Voormelde inbreuken elk op zich, a fortiori tesamen, a fortiori het geheel der feiten [...], leiden tot het verlies aan vertrouwen in HINP Stroobants zodat het ontslag de enige gepaste sanctie is.”

De verwerende partij leidt hieruit af dat bij het vaststaan van minstens één van die feiten, de “motivering” van de overige feiten een overvloedige motivering betreft, zodat argumenten betreffende die “overvloedige motivering” zonder belang zijn.

8. In het middel oefent verzoeker geen kritiek uit op het eerste voornoemde “ernstig feit” - het dringen van grote hoeveelheden alcohol terwijl het

dienstwapen gedragen wordt - noch op de overige feiten die hem ten laste zijn gelegd.

Los van de vraag of, zoals de verwerende partij lijkt te stellen, hieruit mag worden afgeleid dat bij het vaststaan van minstens één van die inbreuken, de kritiek inzake de overige ten laste gelegde feiten overmatig lijkt te zijn, blijkt dat in deze stand van zaken er geen noodzaak is om hierover uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak hierover zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de wettigheidskritiek van verzoeker inzake één van de door hem wel bekritiseerde feiten ernstig lijkt, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

Eerste onderdeel

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding

9. Inzake de feitenvinding, heeft de tuchtoverheid bij de uitoefening van haar tuchtbevoegdheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de bewezenverklaring als op het vlak van de toerekenbaarheid van de ten laste gelegde feiten.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidstoezicht, niet toe om zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de ten laste gelegde feiten of van de toerekening ervan aan de overtreder. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

10. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat

het op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Tuchtmaatregelen zijn erop gericht een ambtenaar te bestraffen voor een schuldige gedraging of tekortkoming. Het element schuld is bijgevolg een wezenlijk gegeven van elke tuchtvordering, zonder hetwelk geen tuchtstraf opgelegd kan worden.

Feiten die in beginsel aanleiding kunnen geven tot een tuchtrechtelijk optreden, kunnen verschoond worden. Indien immers blijkt dat de feiten te verklaren zijn door een schulduitsluitingsgrond, of met andere woorden dat de betrokkene omwille van deze niet verantwoordelijk gesteld kan worden voor de feiten, kan de tuchtoverheid hem daarvoor geen tuchtstraf opleggen.

Geconcretiseerd op het voorliggende beroep, impliceert het voormelde zorgvuldigheidsbeginsel dat, als het tuchtdossier aanwijzingen bevat dat de betrokkene omwille van een schulduitsluitingsgrond niet verantwoordelijk zou kunnen zijn voor zijn daden, de tuchtoverheid dit gegeven met de nodige zorgvuldigheid onderzoekt.

Indien een verzoeker zich beroept op, zoals te dezen, een schulduitsluitingsgrond, dan berust evenwel op het eerste gezicht op hem een aanvoeringslast, die inhoudt dat hij op een geloofwaardige wijze deze grond moet inroepen. Enkel wanneer de ingeroepen bewering niet is ontbloot van elk element van geloofwaardigheid, rust op de tuchtoverheid de hiervoor geschetste zorgvuldigheid bij het onderzoek van dit gegeven. In deze stand van het geding lijkt het immers aannemelijk te stellen dat de zorgvuldigheidsplicht niet inhoudt dat van een tuchtoverheid moet worden verwacht dat zij een loutere suggestie of bewering die niet op een geloofwaardige wijze is ingeroepen, met de nodige zorgvuldigheid onderzoekt.

Eerste grief

11. In wat als een eerste grief kan worden beschouwd die betrekking lijkt te hebben op de voormelde geschonden geachte beginselen, voert verzoeker aan dat hij zich in zijn verweer beroept op overmacht, zijnde “een kortsluiting” of een aanval door een derde, en dat, wat die tweede mogelijkheid betreft, de verwerende partij volgens verzoeker onzorgvuldigheid is opgetreden, doordat zij deze tweede mogelijkheid van overmacht niet verder heeft onderzocht en doordat zij de stukken die zijn stelling kunnen ondersteunen en die zich volgens verzoeker in het strafdossier zitten, niet aan het dossier heeft toegevoegd. Zonder inzage in het strafonderzoek kon volgens verzoeker geen degelijk onderzoek gebeuren naar de door verzoeker ingeroepen verschonings- of verzachtende omstandigheid.

12. Aangezien verzoeker zelf in zijn verzoekschrift stelt dat hij kan begrijpen dat de eerste overmachtsgrond - de “kortsluiting” - niet verder werd onderzocht door de tuchtoverheid, wordt deze buiten beschouwing gelaten. De grief wordt aldus enkel onderzocht wat de tweede grond - de mogelijke aanval door een derde - betreft.

Te dezen blijkt uit de stukken van het dossier en in het bijzonder uit verzoekers memorie voor de hogere tuchtoverheid van 12 augustus 2014, dat verzoeker, na opgemerkt te hebben dat er geen onderzoek werd gedaan naar de feiten zoals ze zich voordeden en dat er geen gebruik werd gemaakt van het strafdossier, zich beperkt tot de bemerking dat “de vraag [moet] worden gesteld of [verzoeker] de feiten wel degelijk zelf gepleegd heeft dan wel [of] hij onder fysische druk gezet werd wat ook te doen. Het is toch zo dat [verzoeker] een voetafdruk had op de kin...”. Voorts blijkt uit het deskundigenverslag van 3 december 2014 van de Algemene Inspectie van de Federale politie en van de Lokale politie - en waarvan verzoeker kennis heeft genomen -, dat de voormelde dienst de door verzoeker in de voormelde memorie opgeworpen bewering heeft onderzocht en tot de conclusie kwam dat, “wat betreft de potentieel externe oorzaak (de voetafdruk op de kin) [...] op basis van de beslissing tot

strafbemiddeling die uitgaat van de procureur des Konings, samen met de verklaring van [verzoeker], [kan] verondersteld worden dat hiervoor geen bijkomend onderzoek nodig is.” Voorts blijkt *prima facie* dat verzoeker noch in zijn daarop volgende “memorie II” van 17 december 2014 voor de Tuchtraad, noch tijdens de hoorzitting voor de Tuchtraad op 17 december 2014, op deze vaststelling is ingegaan. In deze stand van het geding blijkt evenmin dat hij de hogere tuchtoverheid heeft gewezen op het feit dat hij thans in zijn verzoekschrift aanvoert, te weten dat “de elementen om de door verzoeker ingeroepen verschoningsgrond te gaan onderzoeken [zich] bevinden [...] in het strafdossier.”

Uit wat voorafgaat volgt dat, in deze stand van het geding, de verwerende partij wel degelijk tijdens het tuchtonderzoek rekening heeft gehouden met de bewering inzake de aanval door een derde, maar dat zij ervan uitgegaan is dat te dezen geen bijkomend onderzoek is vereist. Hieruit moet worden afgeleid, *a fortiori*, dat de verwerende partij de bewering van verzoeker niet beschouwt als voldoende geloofwaardig.

Verzoeker beperkt zich thans in het verzoekschrift tot de enkele bewering dat hij zich in zijn verweer heeft beroepen op overmacht, maar hij maakt niet aannemelijk dat hij op een voldoende geloofwaardige wijze heeft aangevoerd dat deze bewering niet is ontbloot van elk element van geloofwaardigheid.

Uit wat voorafgaat, volgt aldus dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij, door zonder nader onderzoek van het strafdossier te oordelen dat de tuchtfeiten gepleegd in de nacht van 28 op 29 januari 2014 aan verzoeker toerekenbaar zijn, niet met de vereiste zorgvuldigheid tot haar besluit is gekomen. Hij geeft enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, maar hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling van de schulduitsluitingsgrond, tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen.

Tweede grief

13. In wat als een tweede grief kan worden beschouwd die betrekking heeft op de voormelde geschonden geachte beginselen, voert verzoeker aan dat de feiten waarop de tuchtoverheid zich baseerde, te summier zijn om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd.

14. Uit het administratief dossier blijkt dat de tuchtoverheid de bestreden beslissing steunt op het voorafgaand onderzoek, op algemene informatie van een aangrenzende politiezone en op het feit dat de procureur des Konings via diverse brieven de tuchtoverheid inlicht over de aard van de feiten. Voorts geeft verzoeker in zijn verhoor van 16 mei 2014 de feiten toe en wordt niet betwist dat verzoeker de tuchtoverheid informeerde dat een bemiddeling in strafzaken werd opgestart.

Wat meer bepaald verzoekers concrete kritiek betreft dat de “brief van 19 februari 2014” waarop de verwerende partij steunt, zich niet in het dossier zou bevinden, maakt in deze stand van het geding de verwerende partij - aan de hand van de overgelegde briefomslag - aannemelijk dat die brief van 19 februari 2014 in werkelijkheid de brief van de korpschef van Leuven van 6 februari 2014 betreft, die de politiezone Herko via de interne politiepost op 19 februari 2014 heeft ontvangen. De voormelde brief van 6 februari 2014 - ontvangen op 19 februari 2014 - bevond zich in het tuchtdossier en verzoeker kon er tegenspraak over voeren. Voorts geeft verzoeker, wat de beoordeling betreft van de gevolgen van het feit dat een bemiddeling in strafzaken inzake deze feiten is opgestart, enkel blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak, maar hij maakt daarmee evenwel niet aannemelijk dat de verwerende partij in verband met de beoordeling ervan, tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen. Van een rechtzoekende zoals verzoeker - die een hoofdinspecteur bij de lokale politie was en aldus mag worden geacht een afdoende kennis te hebben van de wijzen van buitengerechtelijke afdoening door het parket - mag immers op het eerste gezicht redelijkerwijze worden verwacht dat

hij weet dat het opstarten van bemiddeling in strafzaken, noodzakelijkerwijze zal inhouden dat - als die ingezette bemiddeling tot een succes leidt - hij zijn verantwoordelijkheid erkent voor de strafbare feiten waarover de bemiddeling loopt. In deze context kan aldus *prima facie* de verwerende partij worden bijgetreden in haar standpunt dat verzoeker niet akkoord zou zijn gegaan met de opstart van de bemiddeling in strafzaken indien hij daadwerkelijk van oordeel was niet schuldig te zijn aan de gepleegde feiten.

Uit wat voorafgaat volgt dat door verzoeker niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij, door zich wat de beoordeling betreft van de feiten die zich voordeden in de nacht van 28 op 29 januari 2014 en de toerekening ervan aan verzoeker, op het “eigen onderzoek” te steunen, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsbevoegdheid is te buiten gegaan. Met zijn blote stelling dat het onderzoek “te summier [is] om als een zorgvuldig feitenonderzoek te kunnen worden beschouwd” en dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de tuchtoverheid “zich tevreden mocht stellen met de summiere omschrijving van de feiten door het parket van de procureur des Konings te Leuven”, geeft verzoeker weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de inhoud en de bewijswaarde van de elementen uit het eigen tuchtonderzoek, maar hij maakt niet aannemelijk dat de tuchtoverheid te dezen tot een besluit is gekomen dat niet met de vereiste zorgvuldigheid werd genomen.

Derde grief

15. In wat als een derde grief kan worden beschouwd, bekritiseert verzoeker de naar zijn mening “weinig consequente houding” inzake het al dan niet afwachten van het instellen van de tuchtvordering.

16. Artikel 56, eerste en tweede lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 56. De betekening van het inleidend verslag aan het personeelslid moet geschieden binnen zes maanden na de kennisneming of vaststelling van de feiten door een bevoegde tuchtoverheid. Bij ontstentenis en onder voorbehoud van het

tweede lid, kan geen tuchtvordering meer worden ingesteld.

In het geval dat een opsporingsonderzoek loopt of de strafvervolgning is ingesteld voor dezelfde feiten, begint die termijn te lopen de dag dat de tuchtoverheid door de gerechtelijke overheid ervan in kennis gesteld wordt dat er een gerechtelijke eindbeslissing werd genomen of dat het dossier geseponeerd is dan wel de strafvordering vervallen is.”

Artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet verplicht het bestuur om binnen een bepaalde termijn de tuchtprocedure op te starten, hetgeen gebeurt met de kennisgeving van het inleidend verslag aan de betrokkene. Het gaat om een vervaltermijn waarna geen tuchtvordering meer kan worden ingesteld. Deze bepaling garandeert de politieambtenaar dat hij korte tijd nadat de tuchtoverheid op de in de wet bepaalde wijze kennis heeft van de feiten, uitsluitel krijgt over zijn onzekere situatie. Van een kennisneming of vaststelling van tuchtfacten in de zin van artikel 56, eerste lid, van de tuchtwet is slechts sprake op het moment dat de tuchtoverheid met betrekking tot die feiten over voldoende nauwkeurige en bewijskrachtige gegevens beschikt. Het is ook pas dan dat deze verjaringstermijn ingaat.

Artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet biedt de tuchtoverheid de mogelijkheid - maar niet de verplichting - om de tuchtrechtelijke vervolging uit te stellen tot de gerechtelijke overheden hun onderzoek hebben beëindigd. Het maakt het de tuchtoverheid mogelijk om, wanneer zij twijfels heeft over de wezenlijke elementen die in een tuchtzaak aan de orde zijn - het bewijs van de feiten die de betrokkene gepleegd heeft, de ernst van de feiten en de schuld van de betrokkene, de tuchtrechtelijke kwalificatie en de weerslag van de feiten op de werking van de dienst -, een definitieve uitspraak van de strafrechter af te wachten. De verwijzing naar artikel 56, tweede lid, van de tuchtwet kan evenwel slechts deugdelijk het uitstel van de tuchtvordering verantwoorden wanneer de tuchtoverheid op grond van een eigen onderzoek geen voldoende klaarheid in de zaak heeft kunnen brengen. De tuchtoverheid heeft immers de verplichting om een tuchtzaak binnen een redelijke termijn af te handelen en het bestaan van een strafonderzoek is op zich geen deugdelijke reden om de tuchtvordering niet op te starten. Er is slechts reden om de tuchtvordering uit te stellen wanneer de tuchtoverheid er niet in slaagt

om met een eigen onderzoek een duidelijk zicht te krijgen op het bestaan en de ernst van de feiten en om zich aldus een beeld te vormen van de noodzaak van een tuchtrechtelijke vervolging.

De beslissing om de definitieve uitspraak over de strafvordering niet af te wachten houdt dus op zich niet het bewijs in van een onzorgvuldigheid in hoofde van de tuchtoverheid.

Uit wat voorafgaat, volgt dat de omstandigheid dat de (gewone) tuchtoverheid aanvankelijk van oordeel is dat zij niet voldoende voorgelicht is om zonder de gegevens van het strafonderzoek tuchtrechtelijk op te treden, niet belet dat de (hogere) tuchtoverheid na verloop van tijd tot andere inzichten komt en alsnog voor het - definitief - afsluiten van de strafrechtelijke procedure, tuchtrechtelijk optreedt met de gegevens waarover zij op dat ogenblik beschikt.

Bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de (hogere) tuchtoverheid beschikt volstaan om de tuchtprocedure op te starten en daartoe een inleidend verslag op te stellen, met andere woorden wanneer de tuchtoverheid zich een duidelijk beeld kan vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan de ambtenaar, beschikt deze overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad van State is bij de beoordeling hiervan, enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de tuchtoverheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

17. Niet wordt betwist dat de korpschef als tuchtoverheid eerst van oordeel was dat hij de uitkomst van de strafrechtelijke procedure moest afwachten teneinde over voldoende bewijs van de ten laste gelegde tuchtfacten te beschikken, maar dat de hogere tuchtoverheid nadien oordeelde dat de informatie waarover zij beschikte volstond om de tuchtprocedure op te starten, wat overigens ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist op zich niet dat de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt, volstaan om de tuchtvordering op te starten, doch hij beperkt zich tot de enkele bewering dat de tuchtoverheid een “weinig consequente houding” ter zake aanhoudt. Gelet op de hiervoor geschetste appreciatieruimte die de tuchtoverheid heeft bij de beoordeling van de vraag wanneer de gegevens waarover de tuchtoverheid beschikt volstaan om tuchtrechtelijk op te treden, komt *prima facie* de tuchtoverheid, door te oordelen dat zij op grond van de in de bestreden beslissing aangehaalde gegevens en stukken, zich een duidelijk beeld kon vormen omtrent het bestaan en de ernst van de feiten en de toerekening ervan aan verzoeker, tot een conclusie die de grenzen van haar appreciatiebevoegdheid niet te buiten gaat.

Voorts is verzoekers kritiek dat de verwijzing naar de redelijke termijn om de inzage van het strafonderzoek niet af te wachten een drogreden is, niet pertinent, nu er in hoofde van de tuchtoverheid een verplichting bestaat om binnen een redelijke termijn een tuchtzaak af te handelen en uit het zo-even aangehaalde artikel 56 van de tuchtwet juist volgt dat, indien het eigen onderzoek voldoende klaarheid in de zaak brengt, het bestaan van een strafonderzoek op zich geen deugdelijke reden zou zijn om de tuchtvordering niet op te starten.

Tot slot lijkt verzoekers kritiek op het in de bestreden beslissing aangehaalde argument van de tuchtoverheid om de verbalisanten niet te ondervragen, niet meer dan een loutere bewering die niet van dien aard is de bestreden beslissing onwettig te maken.

De schending van het vermoeden van onschuld

18. Het beginsel van het vermoeden van onschuld houdt in dat eenieder tegen wie een tuchtvervolgning is ingesteld, voor onschuldig wordt gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

19. Verzoeker acht vooreerst het vermoeden van onschuld geschonden omdat “subjectieve gevolgtrekkingen in het dossier [...] sluipen, gevolgtrekkingen die niet op enige objectieve vaststelling, noch op bekentenissen zijn gebaseerd”, doordat in het voorstel van tuchtstraf en in het verslag van de deskundige, alsook in de bestreden beslissing, sprake is van een “beschonken toestand” en er een verband wordt gelegd tussen verzoekers alcoholgebruik dezelfde avond en de feiten van vernieling in diezelfde nacht van 28 op 29 januari 2014. Naar verzoeker stelt, is het “uiteraard niet omdat verzoeker de avond voordien stevig had gedronken (hetgeen enkel blijkt uit zijn eigen verklaring doch niet uit enige informatie van het parket) dat de oorzaak van de feiten (om 07.00 uur ’s ochtends) zou te wijten zijn aan het drinken van alcohol”.

Met deze kritiek gaat verzoeker *prima facie* uit van een verkeerde draagwijdte van het vermoeden van onschuld. Het vermoeden van onschuld staat er niet aan in de weg dat de tuchtoverheid bij de beoordeling van feiten, uit bepaalde gekende feiten - het door verzoeker toegegeven alcoholgebruik de avond van de vernielingen en het onrechtmatig gebruik van het dienstwapen - bepaalde gevolgen trekt inzake het bewezen zijn van die feiten en zo besluit tot een voor haar onbekend feit - de band tussen het alcoholgebruik en de feiten van vernieling en onrechtmatig gebruik van het dienstwapen. Dat de tuchtoverheid aldus gebruik maakt van feitelijke vermoedens, houdt op zich niet in dat zij het vermoeden van onschuld miskent. Voorts blijkt niet dat de tuchtoverheid enige voorafgaande verklaring heeft afgelegd inzake de schuld van verzoeker.

20. Het vermoeden van onschuld is evenmin geschonden door het feit dat de tuchtoverheid in het raam van het bewijs van de feiten, bepaalde “interpretaties” afleidt uit het gegeven dat een bemiddeling in strafzaken is opgestart. Zonder dat het vermoeden van onschuld hierdoor wordt geschonden, kan de tuchtoverheid immers het bewijs van de feiten steunen op onder meer vermoedens en dit los van de vaststelling dat het bewijs en de toerekening van de feiten minstens niet alleen steunt op dit gegeven en dat verzoeker niet aannemelijk

maakt dat de overige stukken in het dossier te dezen niet zouden volstaan om de feiten als bewezen te achten.

Conclusie

21. Het eerste onderdeel is niet ernstig.

Tweede onderdeel

22. In de eerste plaats lijkt verzoeker *prima facie* er verkeerdelijk van uit te gaan dat hem wordt verweten een geldsom te hebben doen verdwijnen. Het onderdeel mist feitelijke grondslag wat deze kritiek betreft.

Wat voorts zijn overige kritiek in het onderdeel betreft, heeft die in wezen betrekking op de tenlastelegging door de tuchtoverheid dat er een gebrek aan overeenstemming is tussen de aanvankelijk in beslag of in bewaring genomen geldsom in het oorspronkelijke dossier en de bij verzoeker aangetroffen biljetten. Te dezen lijkt *prima facie* evenwel dat - inzake het derde ten laste gelegde feit - aan verzoeker in hoofdzaak ten laste wordt gelegd, het door hem niet betwiste feit dat hij de richtlijnen met betrekking tot de neerlegging en bewaring van (in bewaring dan wel in beslag genomen) stukken niet heeft nageleefd. In het licht hiervan, richt verzoekers kritiek zich tegen een bijkomstig aspect van de tenlastelegging, dat zich lijkt aan te dienen als ten overvloede in aanmerking genomen. Zelfs indien de kritiek van verzoeker hierop terecht zou zijn, kan die bijgevolg niet leiden tot het ernstig bevinden van het aangevoerde onderdeel.

23. Het tweede onderdeel is niet ernstig.

Conclusie

24. Het eerste middel is niet ernstig.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

25. Verzoeker voert de schending aan van het recht van verdediging, van artikel 125 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 ‘houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken’ en van artikel 1380 van het Gerechtelijk Wetboek.

Zijn kritiek heeft betrekking op het onderdeel van de derde tenlastelegging in de mate dat het betrekking heeft op de vaststelling dat er een gebrek aan overeenstemming zou bestaan tussen de bij verzoeker teruggevonden geldsom en de oorspronkelijk in een ander dossier in bewaring genomen geldsom. In wezen voert verzoeker te dezen aan dat de ter zake in het tuchtdossier gebruikte informatie afkomstig is van een wederrechtelijke inzage van een strafdossier en dat de wederrechtelijk verkregen informatie niet werd onderworpen aan tegenspraak.

Beoordeling

26. Uit de beoordeling van het tweede onderdeel van het eerste middel blijkt dat op het eerste gezicht, het onderdeel van de tenlastelegging waarop verzoeker thans kritiek uit, zich aandient als bijkomstig ten opzichte van het aan verzoeker hoofdzakelijk ten laste gelegde feit van de regels niet te hebben gevolgd aangaande het bewaren van in beslag of in bewaring genomen geldsommen.

In het licht hiervan richt verzoekers kritiek zich derhalve tegen een bijkomstig aspect van de tenlastelegging, dat zich lijkt aan te dienen als ten overvloede in aanmerking genomen. Zelfs indien de kritiek van verzoeker hierop terecht zou zijn, kan die bijgevolg niet leiden tot het ernstig bevinden van het middel.

27. Het tweede middel is niet ernstig.

VI. Conclusie

28. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

29. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques, kamervoorzitter,
bijgestaan door

Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques